

PAYER IMRE

Istenpára

*Ködülte mező. Istenpára. Sárgöröngyös út.
Mintha egy másik életben mennél rajta.
Most mintha egészen ebben a másikban.
Otthonosan. Megszokottan. Mintha mindig is.
De most vagy itt először. Nem jössz ide többé.
Ebbe nem. Érzed, vonz vissza az egyenetlenül
Monoton újra. Visszatérsz. Visszahasadsz.*

Feleselés Ikarossal

*– Túlságosan elrugaszkodtál a földtől,
de a gondolataid földszerűek maradtak.
Mire vársz még? Úgyszincs remény. Rendezkedj be végleg.
-Harcolok a repülésért!
– És amikor ott vagy. Benne vagy.
Éppen akkor nem tudod,
ez nem az út. Ez a példa.
Göngyölödj a zuhanásba. Az a helyed.*

„A szabadság a legfőbb érték”

*A hideg és huzatos téren
a tömzsi test felugrik, kinyúl
az olcsó anorákba bújtatott mancs,
lecsap a másik testre.*

*A National Geographicon a csimpánz
fekete szőrrel borított teste lendül,
karja lecsap a falkatársra
– nézi a képernyőn a biztonsági őr*

*a sarkon levő épületben. Bent az Rt.
ügyvezetője azt mondja:
A rettegés lépett a tisztelet helyébe.*

*Nézz le nyugodtan. De engedelmeskedj!
A néző csatornát vált. „A szabadság a legfőbb érték”
– artikulálja a képernyő.*

Leukonoéhoz

*Kedves, csak bogarászd a Babylon-Cash magazinban, az
utolsó lapokon, lent a horoszkóp rovatot. Nekem
hosszan szólni az intelmeket, itt, tiltja irígy idő.
Mit szántak, mi jövőt? Nézd, az is ott szerepel. Meg az,
hogy az én jegyem épp gílt veled, és így e tudás – miénk.
Ma, négy húszra, ha az isteneink prompt odahatnak – a
cégnél vége a meeting-nek, a nap, huss, tovatűnt... Siess,
tedd a jégre a viszkít, ne parázz, Leukonoé, jövők!*

Elteltél, eltelt...

*Herseg a
paprika
fogad alatt, sajtfalatok, omlós zsömle.
Ízük olyan üde:
március ege, szeles domb teteje,
hol zajlik villásreggelink,
kis késsel és kiskanállal,
Orsikával és Amállal
– a frissítő fröhstück.
Ép itt az ideje:
A pezsgőt jégbe hűtsük.*

*Luxus szálló külön terme.
Frakkos pincér illeg-billeg,
különc strucc délidőn,
júliusi verőfényben,
makulátlan fehér ingben
ezüst fényű hamutartót
fel-alá, ide-odahord,
halkan szól a klavikord.
Tárkonyos bárány,
libamájjal töltött pizstráng
szűz abrosz mejszeni porcelánján.
Vár az is ránk,
s persze a Tokaji.
Komótosan inni-enni,
ez a minden, ennyi.
Kétség hozzá nem férhet,
a lassú evés: világnézet.
(Nem úgy, mint a Mc'Donalds.
Ez olyan, mint a mozgólépcső,
ízetlen íztelenség,
sitty-sutty, fent meg lent
– a zúgásban egyrement.)*

Majd novemberi esten, ha lehuppsz
otthon, a szűk konyhában
az intim hokedlire,
s vársz még valamire.
Szól is már az ismerős hang:
Mi legyen a vacsora?
Majd én kitalálom?
Rizibizi? Kocsonya?
Főtt virsli fatálon?
Bontod a sört.
Elteltél. Eltelt egy nap. Egy év. Évek.
Ettél is, ittál is.
Telik így mind: ami az, ami.
Körbe-körbe, mégis máshogy.
S végül a fagyos, téli éjszakában
betelt, jóllakott túlvilág van.

Ha van.

